

Rom upprättar synen – nummer femton

Det slutliga provet: att vakna upp till den profetiska kontroversen kring vilddjurets bild

Jeff Pippenger
2024-09-03

Vi befinner oss nu i prøvotiden för vilddjurets avbild, och den första profetiska kontroversen i adventismens historia upprepas nu. I juli 2023 steg ärkeängeln Mikael ned för att väcka Hesekiels döda, torra ben, som låg slagna på gatan i den stora staden Sodom och Egypten. Där i Uppenbarelsebokens elfte kapitel förs de ut ur sin dödssömn genom Andens meddelelse. I Hesekiels trettiosjunde kapitel identifieras budskapet om de fyra vindarna som det budskap som förvandlar de döda, torra benen, vilka identifieras som hela Israels hus, till Herrens här. Profeten Daniel representerar Johannes två slagna vittnen, och han representerar också dem i dalen med de döda, torra benen liksom de visa jungfrurna i liknelsen.

När milleriterna uppfyllde liknelsen insåg de att deras erfarenhet framställdes i liknelsen. De etthundrafyrtiofyra tusen kommer också att behöva inse att de har befunnit sig i dröjsmålstiden. Liksom Daniel i kapitel nio kommer de att behöva inse att de har blivit förskingrade till fiendernas land, såsom det framställs genom de sju tiderna i Tredje Moseboken tjugosex, och även första Nebukadnessars hemliga bild av djur.

I var och en av dessa rader framställs ett profetiskt prov från Guds Ord. De två vittnena, döda på gatan, uppfylls av Anden när de uppväcks. Hesekiels döda ben behövde höra ett profetiskt budskap. Daniel hade studerat Moses och Jeremias skrifter när han väcktes till insikt om sitt skingrade tillstånd. I det andra kapitlet väcktes Daniel och de tre värdiga männen bildligt till insikt om att de hade satts under en dödsdom, och därefter räddade det profetiska ljus som hade varit dolt och sedan förseglats upp Daniel och hans tre vänner. Jungfrurna i liknelsen väcks av ett ”rop” vid midnatt. Milleriterna väcktes när Kristus tog bort sin hand från gestalterna på kartan. I alla sex vittnen är det ett profetiskt budskap som väcker de döda eller sovande. Därefter frambringar det en prövning där två klasser uppenbaras vid slutet av prövningsprocessen.

Utifrån dessa rader fastslås att när de etthundrafyrtiofyra tusen väcks i de sista dagarna, är det Hesekiels budskap om de fyra vindarna, och om Mose sjufaldiga förskingring i Tredje Moseboken tjugosex. Det är uppståndelsens budskap som förs fram av ärkeängeln Mikael. Det är budskapet om Nebukadnessars hemliga dröm om vilddjurens bild.

Jungfrurna provas utifrån huruvida de har olja, vilken identifieras som ”budskapen från Guds Ande”. Milleriterna väcktes när de insåg att de var identifierade i Guds profetiska Ord, och även när de såg att samma bevisning som först hade lett dem att förutsäga 1843 i själva verket förutsade den 22 oktober 1844. Utifrån dessa linjer fastställs att när de hundra fyrtiofyra tusen väcks i de sista dagarna, kommer de att väckas till ett profetiskt prövbudskap som frambringar två klasser av tillbedjare.

Alla dessa linjer finner sin fullkomliga och slutliga uppfyllelse i den period av profetisk prövning som representeras av formandet av vilddjurets avbild till och av vilddjuret. Den prövningen är avslutad när nådatiden upphör för jungfrurna vid söndagslagen. Därför representeras den prövningsprocess som rör vilddjurets avbild, och som gång på gång framställs som en prövning som uppenbarar vilka som har förstått det budskap som blev förseglat, av alla dessa profetiska linjer. I Daniel tolv leds de visa, som förstår kunskapens tillväxt, genom en prövningsprocess i tre steg, framställd som att bli renade, gjorda vita och luttrade. Dessa tre steg är de steg av överbevisning som åstadkoms av den helige Ande och som representerar överbevisning om synd, rättfärdighet och dom. Dessa tre steg är förgården, det heliga och det allra heligaste. Dessa tre steg representeras också i de tre änglarna i Uppenbarelsboken fjorton, liksom i Daniels och de tre människans erfarenhet i kapitel ett. Där genomgick de först en prövning beträffande födan, därefter en visuell prövning, och slutligen bestod de den tredje prövning som gavs av kungen i norr — representerad av Nebukadnessar.

Och åt dessa fyra unga män gav Gud kunskap och insikt i allt slags skrift och vishet; och Daniel hade förstånd i alla slags syner och drömmar. Och när den tid var till ända som kungen hade bestämt för att de skulle föras in, förde översten för hovmännen dem inför Nebukadnessar. Och kungen talade med dem; och bland dem alla fanns ingen som kunde jämföras med Daniel, Hananja, Misael och Asarja; därför fick de träda i kungens tjänst. Och i alla frågor om vishet och förstånd, som kungen ställde till dem, fann han dem tio gånger bättre än alla de spåmän och stjärntydare som fanns i hela hans rike. Daniel 1:17–20.

Det sista av tre prov för Daniel och de tre värdiga var ett prov som genomfördes av Nebukadnessar; därmed utgör det en förebild för att det sista profetiska prov som Daniel och de tre värdiga är en förebild för handlar om Babylon, ty Nebukadnessar var kungen, vilket i Jesaja kapitel sju, verserna åtta och nio, fastställer en kung, en nations huvudstad och ett ”huvud” såsom utbytbara symboler. ”Huvudet” representerar den sista tidens Moderna Babylons huvud. Detta ”huvud” i de sista dagarna är skökan i Uppenbarelsboken sjutton, som har skrivet på sin panna: ”HEMLIGHETEN, DET STORA BABYLON, MODER TILL JORDENS SKÖKOR OCH STYGGELSER.”

De etthundrafyrtiofyrtusens sista profetiska prövning är förknippad med en korrekt eller felaktig förståelse av det moderna Babylons ”huvud” i de sista dagarna. Deras sista prövning innefattar också förståelsen att det moderna Babylon och det moderna Rom är utbytbara symboler, och att därför det moderna Babylons ”huvud” är samma ”huvud” i endera framställningen, ty de är utbytbara symboler.

”Världen är fylld av storm och krig och splittring. Men under ett överhuvud — den påvliga makten — kommer folken att förena sig för att stå Gud emot i hans vittnens person.”
Testimonies, volym 7, 182.

Daniel och de tre värdiga männen åskådliggör att det sista profetiska provet, ty det är alltid ett prov på profetian, är ett prov beträffande ämnet Rom, eftersom huvudet i de sista dagarna är den påvliga makten, som förebildas av Nebukadnessar, Babylons första huvud, vilken personligen prövade Daniel och de tre värdiga männen. Den strid som förebildas av Daniel och de tre värdiga männen

förutskuggas också av den första striden i adventismens grundläggande historia, sådan den framställs på 1843 års diagram, vilket leddes av Herrens hand och inte fick ändras. Den strid som framställs på 1843 års diagram byggde på att identifiera Antiochus Epifanes eller det hedniska Rom som den makt som stadfäste synen i vers fjorton i Daniel kapitel elva.

I den sista tidens historia kommer de etthundrafyrtiofyra tusen att provas utifrån sin profetiska förståelse. Den profetiska förståelsen fastställs genom de olika profetiska linjer som bekräftar att det slutliga provet till sin natur är profetiskt. Prövningen kommer att vara fortskridande och nå sin fullbordan genom en uppenbarelse av två klasser av tillbedjare.

Såsom framställs i Daniels tolfte kapitel börjar prövningen när nytt profetiskt ljus avförseglas, och den första prövningen består då i huruvida man ska ta emot budskapet eller förkasta budskapet. Denna prövning framställs av Daniel som "renade", och nästa prövning kallade Daniel "gjorda vita", och processen avslutades vid den tredje och sista prövningen, framställd som "luttrade". Den tredje och sista prövningen är den där de två klasserna "provas", och det är där de visar om de har olja eller inte.

Daniels första kapitel identifierar direkt det sista provet, och därför identifierar Daniel det prov som framställs som "vilddjurets bilds upprättande", vilket är det "prov Guds folk måste bestå", både innan "de blir beseglade" och även innan "nådatiden avslutas" vid den snart kommande söndagslagen.

Prövningen av hur vilddjurets bild formas innefattar den profetiska prövningen att förstå den trefaldiga unionens profetiska struktur. Draken, vilddjuret och den falske profeten har en särskild profetisk struktur som fastställs genom en mångfald av profetiska vittnen. Att förstå hur den trefaldiga unionen fogas samman till en enda profetisk makt i de sista dagarna är att förstå hur vilddjurets bild formas.

En enkel, men komplex illustration av vikten av att förstå hur vilddjurets bild formas i de sista dagarna är Paulus vittnesbörd om laglöshetens människa i andra kapitlet av 2 Thessalonikerbrevet. Paulus behandlar det profetiska förhållandet mellan det hedniska Rom och det påvliga Rom, och när han gör det, identifierar han att "det profetiska förhållandet mellan det hedniska Rom och det påvliga Rom" är ett ämne som uppenbarar två klasser av tillbedjare.

En grupp som älskar sanningen om "det profetiska förhållandet mellan det hedniska Rom och det påvliga Rom", och en annan grupp som inte älskar den sanningen och därför drabbas av en kraftig villfarelse. Det profetiska förhållandet mellan det hedniska Rom och det påvliga Rom, vilket Paulus framställde, är endast ett av många profetiska avsnitt som framställer förhållandet mellan dessa två makter, och även förhållandet mellan dessa två makter och Förenta staterna.

Det hedniska Rom är draken, det påvliga Rom är vilddjuret och Förenta staterna är den falske profeten. Ahab är drakkungen över tio kungar, som är gift med skökan Jesebel, vilken härskar över en tvåfaldig skara av falska profeter. De manliga profeterna var Baals profeter, och lundens präster representerade den kvinnliga gudinnan Astarot. Tillsammans är de en förebild för den falske profeten i de sista dagarna, som formar en bild åt vilddjuret, sådan den framställs genom de

kvinnliga prästerna och de manliga profeterna.

Draken är Ahab, som är en symbol för de tio kungarna i Uppenbarelseboken sjutton, och är det sjunde riket av åtta riken. Det sjätte riket är Förenta staterna, Isebels falska profeter; det sjunde riket är de tio kungarna, Förenta nationerna, drakmakten, och det åttonde riket, som är av de sju, är det femte riket som fick ett dödligt sår, vilket uppstår igen som det åttonde och slutliga riket, vilket är vilddjuret, åt vilket och efter vars förebild Förenta staterna och därefter hela världen gör en avbild.

Daniels första kapitel identifierar ett slutligt profetiskt prov som innefattar förståelsen av Rom, såsom det framställs i Guds ord. 2 Thessalonikerbrevet identifierar att det slutliga profetiska provet innefattar ljus beträffande det moderna Roms struktur, såsom den framställs genom den profetiska och politiska relationen mellan det hedniska och det påvliga Rom.

Daniels andra kapitel illustrerar att det finns en hemlighet som upplåtes i de sista dagarna och som prövar de etthundafyratiofyratusen, ty Daniel och de tre männen i det andra kapitlet representerar Guds folk i den sista tiden. Den profetiska hemlighet som upplåtes och därför prövar dem är Nebukadnessars hemliga dröm om vilddjurens bild, och den representerar således det sista provet för de etthundafyratiofyratusen, vilket är, såsom syster White nedtecknade, ”bildandet av vilddjurets bild.”

Prövningen som representeras av Daniels andra kapitel står under dödshot. Som en illustration av de sista dagarna bekräftar den vad Paulus undervisade när han identifierade den kraftiga villfarelse som kommer över dem som inte älskar sanningen. I Daniels historia räddade hans insikt Babels vise män, men efter de sista dagarnas slutliga prövning finns ingen nådatid.

Varje aspekt av striden om Rom som en symbol, vilken vi har identifierat, utgör ett direkt vittnesbörd om den strid som nu pågår. Medan rörelsen för söndagslagstiftning nu banar sig väg i mörkret, identifierar Guds profetiska Ord dess annalkande, fastän mycket få själar är dagens barn, och de som inte är dagens barn är därför omedvetna om att nådatidens sand hastigt rinner ut. Detta sker i det sammanhang som syster White har identifierat, där de sista rörelserna kommer att vara snabba. I juli 2023 steg Mikael ned för att resa sin mäktiga här på dess fötter, men för att vara en del av hären finns det ett profetiskt verk som först måste fullbordas, och det fullbordas i den politiska miljö där vilddjurets bild håller på att formas.

Det profetiska verk som måste fullbordas innefattar ett erkännande av odjurets bilds framväxt. Profetians studerande måste genom de händelser som äger rum i den nuvarande historien inse att de religiösa och politiska faktorer som frambringar odjurets bild i Förenta staterna är i verksamhet. Den studerande måste också förstå hur odjurets bild profetiskt formas, så som det framställs i Guds Ord. Han måste vidare inse att medan odjurets bild formas i Förenta staterna, formas Guds bild i de etthundafyratiofyra tusen. Han måste förstå parallellen mellan den sista tidens historia och milleriterna under utvecklingen av Midnattsropets budskap i deras historia, då de väcktes till insikt om att de befann sig i liknelsens dröjsmålstid, och att de därför själva är jungfrurna. Alla tre elementen utgör en del av det profetiska prov som började utspela sig i juli 2023.

”Bud på bud” var varje strid om Rom som har uppstått i adventhistorien helig historia som upprepas i de sista dagarna. Den slutliga striden om Rom är en direkt följd av att Guds folk vägrade att vakna vid det budskap som anlände i juli 2023.

”Gud skall väcka sitt folk; om andra medel misslyckas, skall villolärer komma in bland dem, vilka skall sålla dem och skilja agnarna från vetet. Herren kallar alla som tror på hans ord att vakna upp ur sömnen. Dyrbart ljus har kommit, anpassat för denna tid. Det är bibelns sanning, som visar de faror som står alldeles inför oss. Detta ljus bör leda oss till ett flitigt studium av Skrifterna och till en ytterst noggrann prövning av de ståndpunkter som vi intar. Gud vill att sanningens alla aspekter och ståndpunkter grundligt och uthålligt skall rannsakas, med bön och fasta. De troende skall inte vila i antaganden och otydligt definierade föreställningar om vad som utgör sanningen. Deras tro måste vara fast grundad på Guds ord, så att när prövningens tid kommer och de förs inför råd för att svara för sin tro, skall de kunna ge skäl för det hopp som är i dem, med mildhet och fruktan.

”Väck uppmärksamhet, väck uppmärksamhet, väck uppmärksamhet. De ämnen som vi framlägger för världen måste för oss vara en levande verklighet. Det är viktigt att vi, när vi försvarar de läror som vi betraktar som grundläggande trosartiklar, aldrig tillåter oss att använda argument som inte är helt hållbara. Dessa kan möjligen tjäna till att tysta en motståndare, men de hedrar inte sanningen. Vi bör framlägga hållbara argument, som inte bara tystar våra motståndare utan också består den närmaste och mest ingående granskning. Hos dem som har utbildat sig till debattörer finns en stor fara att de inte behandlar Guds ord rättvist. När vi möter en motståndare bör det vara vår uppriktiga strävan att framlägga ämnena på ett sådant sätt att överbevisning väcks i hans sinne, i stället för att endast försöka inge den troende tillförsikt.”

”Hur stor människans intellektuella utveckling än må vara, må hon inte för ett ögonblick tänka att det inte finns något behov av grundligt och fortlöpande forskande i Skrifterna för att vinna större ljus. Som folk är vi kallade att var och en för sig vara studerande av profetian. Vi måste vaka med allvarlig iver för att kunna urskilja varje ljusstråle som Gud kommer att framställa för oss. Vi skall uppfatta sanningens första glimtar; och genom bönfyllda studier kan klarare ljus erhållas, vilket kan framläggas för andra.” Testimonies, Volume 5, 708.

Protestanterna på Millers tid vägrade att låta sig styras av grammatikens regler och valde att bortse från ordet ”också” i vers fjorton, vilket grammatiskt fastslår att ”ditt folks rövare” representerade en ny makt som fördes in i det händelseförlopp som skildras i de verser där vers fjorton är placerad. Uriah Smith gjorde exakt detsamma när han ignorerade de grammatiska belägg som bevisar att kungen i norr i vers trettiosex och senare i vers fyrtio måste vara samme kung i norr som hade varit ämnet sedan vers trettioett.

I dag använder de som lär att Förenta staterna är ”rövarna” ett avsnitt från Sister White som identifierar den påvliga makten och Förenta staterna som de två främsta förföljande makterna i de sista dagarna, och förvränger grammatiken för att hävda att hänvisningen till ”den gamla världen”, som Sister White använder för att beteckna Europa, i själva verket representerar gången historia. Grammatiken i avsnittet visar att detta är ett felaktigt antagande, och det sätt på vilket Sister White

använder ”den gamla världen” i avsnittet överensstämmer med hur hon använder uttrycket på andra ställen i sina skrifter. När hon gör det är hon också i överensstämmelse med historiker som använder uttrycket ”den gamla världen” i förhållande till ”den nya världen” för att göra åtskillnad mellan Europa och Amerika.

”Romanismen i den gamla världen och den avfälliga protestantismen i den nya kommer att följa en liknande kurs gentemot dem som ärar alla de gudomliga föreskrifterna.” The Great Controversy, 615.

Grammatiskt visar uttrycket ”skall förfölja” att båda de makter som representeras av den ”gamla världen” och den ”nya” båda ”förföljer” Guds folk i de sista dagarna, och det är grammatiskt felaktigt att hävda att denna mening syftar på den ”gamla världen” som förgången historia, och den ”nya” som de sista dagarna. ”Rad på rad” undervisar alla Roms gamla stridsfrågor den studerande av de sista dagarnas profetior om att när de väcks till provet med vilddjurets bild, kommer det att innefatta en omgivning där den rätta identifieringen av ditt folks rövare blir uppenbarad. Den rätta förståelsen av ”rövarna” framställs på 1843 års pionjärkarta och är därför en grundläggande sanning, som bekräftades genom Profetians Andes auktoritet. Detta visar att när profetiens studerande vaknar till sitt slutliga prov, kommer ämnet ”rövarna” också att representera det slutliga angreppet på de grundläggande sanningarna och på Profetians Ande.

Vi kommer att fortsätta dessa tankar i nästa artikel.